

Op briljante wijze gaat Stefano Keizers de strijd aan met Gover Meit (●●●●●)

Cabaret In *Hans Teeuwen* deconstrueert Stefano Keizers op ingenieuze wijze zijn alter ego. Het resultaat is opwindend, met als hoogtepunt een tergend trage climax.

Stefano Keizers.
Foto Julie Hrudova

Recensie Cabaret

Stefano Keizers: Hans Teeuwen. Gezien: 8/3, Leidse Schouwburg.

Tournee t/m 14/10.

Info:
stefanokeizers.nl/speeldata

👤 Jelle Brunsen

🕒 9 maart 2022

🕒 Leestijd 2 minuten

📌 Opslaan in leeslijst

De nieuwe voorstelling van Stefano Keizers heet *Hans Teeuwen*. De titel dekt de lading van de voorstelling in zijn geheel niet, maar daarmee ook weer wel. Snapt u het nog? Het zijn namelijk exact dergelijke kwesties waarover Keizers het publiek wil laten nadenken: waarom zou de titel van een voorstelling iets moeten zeggen over de inhoud ervan?

Keizers' eerste twee voorstellingen werden bejubeld om de durf en radicaliteit. Niemand voerde het cabaret over cabaret zover door als hij deed. „Zeven jaar geleden lag ik de hele dag in foetushouding tussen het vuilnis”, vertelt Keizers in zijn derde voorstelling. Hij was ongelukkig, mislukt, er moest iets veranderen. Met dit als zaad baarde Gover Meit (34) in 2015 zijn alter ego Stefano Keizers. Op het podium vierde hij zijn eigen overbodigheid en sprak het publiek vermanend toe wanneer ze wilde applaudisseren. Alleen al door zijn aanwezigheid saboteerde Keizers de ongeschreven afspraken tussen artiest en publiek. Het publiek wist niet meer wanneer het mocht lachen.

Keizers' derde voorstelling is opnieuw overdonderend en opwindend. Ditmaal zit de spanning niet zozeer in de brutaliteit (gaat hij dit écht doen?), maar in de geleidelijke deconstructie van het personage Stefano Keizers. Waar Keizers in zijn eerste twee voorstellingen Gover Meit buiten de deur hield, vindt er nu een strijd plaats tussen de twee.

Hans Teeuwen is het slotstuk van een trilogie. In het eerste deel was het hebben van een podium al genoeg voor Keizers, dat het publiek wegliep deed er niet toe. In *Sorry baby* was Keizers niet te spreken over zijn eigen materiaal, maar de boel afblazen kon niet meer dus stond hij er toch maar. In *Hans Teeuwen* heeft Keizers naar eigen zeggen de top bereikt. Na een energieke openingsact: „dat was goed hè”. Wat hem betreft kunnen de bloemen wel vast komen, die zal hij namelijk toch wel krijgen na afloop. Zwijgzaam wachten publiek en artiest enige tijd tot de bloemen arriveren. Er volgen een aantal vintage-Keizers acts: er is geen pauze maar Keizers gaat wel even een drankje halen. Bij terugkomst volgt een sigaret en het ontsteken van een bom, zodat de voor het intermezzo „opgebouwde spanning” weer terug kan worden gebracht.

De climax van de voorstelling is een briljante vondst waarin het begrip climax wordt opgerekt én bevraagd. Keizers vertelt hoe hij een kind eens een prestatie zag leveren waar hij enorm van onder de indruk was. Zijn diepste wens is om deze prestatie na te volgen. Zonder al te veel te verklappen: het duurt tergend lang en het publiek heeft ruimschoots de tijd om te bedenken of dit saai is, of juist gaat over saaiheid. Als de klus geklaard is volgt bij Keizers uitzinnige euforie: „wat een kick, wat hartverwarmend dat jullie me hier doorheen hebben gesleept!”

Het is magistraal hoe Keizers het publiek vervolgens wijst op wat er zojuist is gebeurd. Langzaam neemt Gover Meit het over van Keizers. Langzaam ook dringt door hoe geraffineerd de voorstelling in elkaar zit. Op ingenieuze wijze reflecteert Keizers/Meit op zichzelf, het publiek en hun verhouding. Op het eind neemt hij een drastisch besluit.